

ЧАСТ I.

БЯГСТВО ОТ РЕАЛНОСТТА

Мечтали ли сте си някога да сте принцеса?

Да имате много скъпоценности и всичко да ви е позволено.

Да живеете в лъскав дворец със собствена прислуга.

Да ви приготвят любимите ястия по поръчка.

Да не домакинствате, да не бършете прах, никога да не се налага да миете чинии или да перете – о, да, има кой да го направи вместо вас!

Да не работите, защото вашата работа всъщност е да карате другите да го правят за вас.

Представихте ли си го? Това е моят идеален свят, за който всеки мечтае като дете, но никой не иска да има като възрастен, защото е точно толкова лъскав отвън, колкото е празен отвътре.

Моите мечти изглеждат по друг начин. Мечтая си да съм обикновена. Да нося памучни дрехи вместо тежките рокли, които трябва да сменям поне по три пъти дневно. Тонове плат, грим и бижута, които ме задушават.

Не ми е позволено да не изглеждам перфектно.

Не ми е позволено да подстрижа косата си или да я боядисам в цвят, който харесвам.

Не ми е позволено сама да си избирам приятели.

Не ми е позволено да имам мнение, различно от това на родителите ми.

Не ми е позволено да напускам лъскавата клетка.

Не ми е позволено да бъда себе си, защото съм Кастелия Амаро, единствена наследница на кралство Вилденгард.

Когато отново мечтаете за моя живот, представяйте си го такъв, какъвто наистина би могъл да бъде.

ГЛАВА 1

Каста

Харесва ми да се разхождам из градините. Често го правя, когато искам да проясня мислите си. По-рано през деня дойката ми съобщи, че довечера баща ми, кралят, ме вика на разговор. Не съм сигурна дали трябва да се тревожа. Прехвърлям наум събитията от последните дни, търся знак дали не съм се провинила в нещо. Маскен бал в сряда: бях в любимата си синя рокля с дълъг шлейф, обточен с диаманти, диамантена тиара и обици в подходящ стил, синя маска в тон с очите ми. Танцувах с всеки от посланиците на баща ми и си тръгнах преди заключителните танци, както е по етикет. Не съм разменила нито един излишен поглед, усмивка или жест. Знам, че шпионите на баща ми винаги ме наблюдават, за да докладват поведението ми. Благотворителния бал в четвъртък: скромна бяла рокля от шифон с бледорозови вълни по краищата, дългата ми руса коса беше стегната в кок и сложих обувки на толкова тънки токчета, че е чудо, как оцелях без поражения.

Не се сещам нищо съществено, с което да съм предизвикала гняв. От мен се очаква винаги да съм безупречна, което ме държи непрекъснато в напрежение. Какво ли ще е този път? Ако не е мъмрене, ще е някое ново задължение. Кралят никога не ме вика от бащински чувства или защото се интересува как съм. Майка ми също е изгубила интерес, но то е по принцип, а не конкретно към мен. Тъжното е, че колкото и да се старая да съм перфектна, винаги ще има едно очакване, което няма да мога да оправдая. Не съм се родила момче. Баща ми отчаяно копнее за наследник или поне е копнял, преди и след като съм се родила. Остаряло разбиране, което ме прави недостатъчна наследница, само защото съм единствено дете. Момиче при това. Майка ми така и не могла да износи дете отново. Понякога си мисля, че вероятно това е причината за отчуждението между родителите ми, а друг път се питам дали изобщо някога са били нещо по-различно от сега.

Ако трябва да съм искрена, случвало се е да си представям, колко по-различен би бил животът ми, ако бях се родила принц. Родителите ми щяха да са доволни, вероятно биха се обичали. Аз щях да имам свободата да ловувам, да се разхождам необезпокоявана сред природата...

Увлечена в мисли, влизам в двореца и поемам по лабиринт от коридори към любимото ми място: най-огромната библиотека не само във Вилденгард, но във всички шест кралства на континента. Мога да се скрия и знам, че няма да ме потърсят точно тук, защото никой в двореца не обича да чете. Донякъде това натежа при избора ми на скривалище. Вълшебният свят на книгите е толкова всепоглъщащ, че много бързо спрех да се вълнувам дали някой ще ме разкрие, или не. Оттогава минаха около четири години, а не съм прочела дори една шеста от книгите. Успокоявам се от миризмата на хартия и близостта на толкова съдби, в които мога да надникна. Обичам да си представям, че съм някой друг. От известно време дори започнах тайно да пиша, да създавам собствен свят, който ми дава смисъл да играя ролята си в обичайния живот. Разполагам се на любимото кресло и забравям за външния свят в следващите два часа и половина.

Бързам да се приготвя за срещата с баща ми. Той обича косата ми на вълни, затова моля Серафина, една от шестте ми придворни дами, да се погрижи за прическата ми. Имам синьо-зелени очи, които подчертавам с цвета на тоалета си. Избирам бяло бюстие с пищна тюркоазена пола, която прави очите ми да изглеждат наситено зелени. Изглеждам самата безупречност и невинност. Декорирам с една единствена перла вместо колие и малки перлени обици на винт. Отнема ми точно четиридесет минути да се появя пред краля в целия си блясък.

– С Ваше позволение, кралю.

– Влез, Каси, много си красива! Точно навреме, както винаги. Утре ще ни доставят десет топа от най-качествената коприна в кралство Зилбенгард. Искам да си избереш най-красивите цветове и да си поръчаш нови рокли. Моето момиче заслужава само най-доброто!

– О, татко, много сте мил! Поласкана съм от вниманието Ви, но аз нямам нужда от нови рокли – във вторник пристигнаха всички, които поръчах преди две седмици.

– Кастелия! Искам да си поръчаш рокли точно от тези платове и да бъдат най-красивите! Имам нещо предвид.

– Добре, татко, както желаете! – усещам, че вече ми е бесен, а в края на краищата кое момиче не обича рокли. Роклите в този дворец никога не са достатъчно. – Бал ли ще имаме?

– Зависи. Не съм решил още. Може би няма да е точно бал, но... празненство за годеж как ти звучи?

Усмивката му е толкова хищна, че за момент обмислям дали чух правилно. Не се сещам за никой в двореца, който ще се сгодява.

– Звучи ми... ами звучи ми изненадващо. Кой ще се сгодява, Ваше Величество?

– Ех, Каси, Каси, малката ми, колко си глупавичка! Как кой – разбира се, че ти, миличката ми! Вече си на седемнадесет години, идеалната възраст за брак. Крал Деклан е старичък за теб, признавам, би могла да му бъдеш дъщеря, но мисля, че съюзът с кралство Зилбенгард е най-доброто за нас в момента. Каза ли нещо?

– Не, татко, не знам какво да кажа...

Изпаднала съм в безмълвен ужас и внезапно разбирам какво би било по-лошо от това да съм принцеса в златна клетка в собственото си кралство – да съм кралица в чуждата клетка на тридесет години по-стар съпруг.

– Знаем, Кастелия, малко е неочаквано, но Деклан наскоро овдовя, трябва бързо да го спечелим на наша страна, в противен случай някой от другите кралства ще ни изпревари. Освен това той още няма наследник, което повишава шансовете ни. Да се надяваме, че не си наследила майчините си гени в това отношение. Погледни се! Кой би устоял на такава красива кобилка!

Ще ми се да запуша уши, за да не слушам как баща ми ме сравнява с кон за разплод. Загубила съм ума и думата и нямам желание дори да прекъсвам краля насред изречението. Спешно ми трябва план. Това не може да се случва наистина.

– Добре, татко, ще си поръчам рокли. Имате ли предпочитания за цвят?

– Цветът няма значение, гледай да са готови по-скоро. След две седмици заминаваш за Зилбенгард. Ще прекараш там една седмица, така иска крал Деклан. След това ще се върнете заедно да обявим годежа и да подпишем споразумението. Кастелия, скоро ще бъдеш кралица!

ГЛАВА 2

Каста

Две седмици по-късно

Тази сутрин, когато отварям очи, все още се надявам всичко да се окаже просто кошмар. Уви, разполагам с пет куфара нови рокли от най-фина коприна, четири сандъка със златни и сребърни сервизи и три ковчежета със скъпоценни камъни – моя чеиз за бъдещия ми годеник. Прислугата се суети от тъмни зори, конете са впрегнати, багажът – натоварен, а кралската ми карета – подготвена и снабдена с всички удобства. С мен ще пътуват три от придворните ми дами, готвач, дори музиканти, които да се грижат за настроението ми по време на дългото пътуване.

Зилбенгард е третото кралство на континента. Пътят ни дотам е около седмица, ако не спираме, но тъй като аз съм принцеса и е наложително да спя в удобно легло (което също е натоварено) вместо в каретата, пътуването ще отнеме с няколко дни повече. Всъщност съм щастлива, че разполагам с още толкова време далеч от бъдещия си съпруг. Не съм изгубила надежда, че внезапно ще ме осени идея как да се измъкна от плановете на баща ми.

До момента нищо не даде резултат. Пробвах с молби, плач, скубане на коси, гладна стачка, непристойно поведение (да се появя несресана и неугледна на закуска), да отсъствам от бал, да си поръчам грозни рокли (които, естествено, моментално бяха преправени по вкуса на краля). Дори поисках съдействие от майка ми – нещо, което за пореден път се заричам да не правя. Тя е глуха за всичко, което ѝ споделям. За всичко, което ме измъчва. Потънала е в своя нещастен брак, от който няма измъкване, и вече приема живота с пълно равнодушие.

– Не съм готова, майко, толкова съм млада, имам мечти! Не искам да отивам в чужда земя.

– Всички имаме мечти, Кастелия. Приеми, че нашата роля е съвсем друга. Ако те обикне, може да бъдеш щастлива кралица.

– Но, майко, защо ми е да ме обиква, ако няма да е взаимно? Вие сте обичали баща ми, нали?

– Да, Кастелия, обичах го и виж докъде ме доведе това. Без син няма любов. Родил син и ще бъдеш обичана.

– Вие не ме слушате, майко! Никога не ме слушате! Не желая да раждам, нито да се омъжвам все още! Не искам да заминавам! Не можете ли поне веднъж да се застъпите за мен?

Майка ми, кралицата, не казва нищо и се връща към обичайното си занимание – да наблюдава цвета на стените.

До следобед на третия ден почти съм забравила неволите си. Все пак имам още цяла седмица, докато ме налегнат отново. С изключение на обучението ми в Кралския лицей почти не съм излизила досега от двореца, от кралството пък – да не говорим. Изненадана съм колко красиво и цветно е във Вилденгард! Движим се по сравнително добри пътища, а времето е слънчево и спокойно. Пейзажите, които се разкриват през прозореца на каретата, са така пленителни на моменти, че си представям как съм тръгнала на обиколка из страната си.

– Защо не срещаме хора, Милдред, знаеш ли? – обръщам се към една от дамите ми. – Пътуваме от толкова време, а досега никакви къщи не съм видяла, нито селскостопански животни.

Милдред изглежда смутена от въпроса ми. Усещам я как предъква думите си, сякаш да им придаде вкуса, който няма да притежават:

– Тук не живеят вече хора, принцесо, от няколко години. Не можеха да си позволяват наемите, които арендаторите им наложиха след онази суша преди пет години.

– Но какво си позволяват тези арендатори! Защо кралят не е бил уведомен, сигурна съм, че щеше да предприеме нещо!

– Господарке – усещам колебанието в гласа ѝ, но стисвам ръката ѝ да я окуража и тя ми прошепва, така че да не чуят останалите в каретата, – кралят налага всички данъци.

В следващия половин час с доста усилия успявам да изкопча скромната информация, че баща ми умишлено е прогонил хиляди работници и семейства им от провинцията. Вдигнал е данъците на земите им и ги е изкупил на безценица, а хората са избягали в съседното кралство Милденгард. Баща ми е планирал изграждането на нови дворци върху териториите, през които преминаваме в момента. Безлюдните, красиви поля до година-две ще са застроени с още няколко огромни златни клетки. Чудя се защо му е този разкош, след като няма други наследници, а мен ме изпраща в далечно кралство. Вероятно това е още нещо, за което ще бъде държана в неведение. Дори прислугата е по-наясно от мен с положението в собствените ми земи.

Чувствам се така засрамена, че съобщавам на всеослушание колко съм огладняла, и моля да спрем за кратка почивка. Не е планирано да спираме до вечерта, но никой не може да откаже на една принцеса. Решавам да погледея всички и дано вината спре да ме гризе. Осъзнавам, че съдбата на Вилденгард никога не е зависела от моите решения, затова простирам правомощията си до единственото, за което имам власт в момента – малко, но вкусно угощение за всички ни.

Приятно ми е да споделям храната и времето си с тези хора далеч от преструвките на двореца. Където можем да чукнем чаши с вода или вино една в друга, без да се притеснявам, че ще ме обвинят в непристойно поведение (защото се държа с прислугата като с равни).

Разказвам им за книгите, които чета, и за историите, които съчинявам. Искрено ми се радват и се надявам да мога да ги задържа близо до себе си, дори и ако не успея да се измъкна от уредения си брак.

Оставаме да пренощуваме на мястото, където сме, близо до границата с Милденгард – най-близкото съседно кралство, за което почти не се говори в двореца. Баща ми го мрази, както и владетелите му, при все че е доста по-малко от Вилденгард и не може да се мери с богатствата ни. Причината за враждата не е известна, нито съм чувала да са ни нападали някога. Въпреки това на прислугата ми е предварително заповядано да преминаваме през Милденгард само по светло.

Никога преди не съм спала под открито небе и тези моменти ми стават любими. С нетърпение очаквам звездите да заблестят. Представям си, че са светулки, които се гонят в небесния безкрай. Загасяме огъня, за да не привличаме внимание, и тяхната светлина е единствената, която ни остава.

Мечтая си за още много такива нощи, в които да дишам упойващия въздух на свободата. Макар и за кратко.

Преструвам се на заспала, но всъщност не мога да се отпусна, мислите ми трескаво се блъскат една в друга. Какво ще стане, ако просто се измъкна и избягам посред нощ? Баща ми ще побеснее и ще пострада всички хора, които в момента се грижат да не ми липсва нищо. Не мога да им го причиня, макар че ме блазни мисълта *поне веднъж* да помисля първо за себе си... Но не, аз не съм такава. В двореца има твърде много хора, които мислят единствено за себе си, и това винаги ме е отблъсквало.

Дали защото пих повече на вечеря, или защото не ме свърта в леглото, решавам тихичко да се измъкна, за да посетя едното място сред природата. Пременина съм в красива нощна роба за принцеси от ефирна коприна в цвят слонова кост. Подходяща за уютните ми покои, но не и за хладна нощ на открито. Дамите ми спят покрай мен и е съвсем лесно да взема наметката на Серафина, вместо да потърся своята. Стражите са малко по-напред и се старая да не привличам внимание. Ако усетят, че съм станала, ще настояват да ме придружат, а аз не искам да узнават целта на нощната ми разходка. Все пак съм принцеса. Преструвам се на Серафина като слагам качулката и се измъквам на пръсти, нахлузила безшумните си пантофки, които скришом съм взела от вкъщи. Старая се да не се отдалечавам много, защото е доста тъмно, но все пак искам да съм добре скрита. В момента, в който намирам идеалното храстче, всичко се случва за секунди: наставка някаква суматоха, стражите започват да се отбраняват.

А аз осъзнавам немислимото: нападнали са ни.

ГЛАВА 3

Каста

Затискам с длан устата си, за да спра всички бездънни викове, които напират да излязат от мен. Приличат ми на цяла банда разбойници, които размахват саби и крещят толкова силно, че нищо не им се разбира.

Какво се очаква от мен? Да изляза по нощница и да защитя хората си? Нямам смелост, а дори и да имах, в момента съм като парализирана и краката ми отказват да се движат. Снишавам се и гледам между храстите. Сандъците ми, куфарите ми! Всичко се разопакова и изважда на показ, разбойниците оглеждат плячката. Дори скъпото ми легло е нарязано на трески, за да се извадят украшенията и златните орнаменти от рамката му. Никой не се чуди къде е принцесата. Предполагам, това е добър знак – нападението всъщност не е покушение над мен. Вероятно бандата дори и не подозира на какво е попаднала. Хванат ли ме, ще стане зле за всички ни. С бавни крачки се отдалечавам назад и навътре в гората. Продължавам да вървя, докато вече не чувам плача на дамите ми и виковете на разбойниците. Дотук добре, но какво ще правя сега?

Решавам да изчакам нападението да отmine и да се появя, когато всички сме отново в безопасност. Хората ми ще си отдъхнат и ще ме поздравят, че съм се скрила. Предполагам, че ако баща ми е толкова лош владетел, немалко хора му имат зъб. Кой би пропуснал да си отмъсти чрез дъщеря му?

Все още търся по-сигурно скривалище, когато нещо привлича слуха ми. Кон ли чувам наблизко? Изненадващо е как се ориентирам в тъмното само по шумовете. Вероятно това е някакъв нов талант или е от адреналина, който е засилил интуицията ми. А тя съвсем не греши, защото скоро стигам до източника на звуци – по-скоро източниците: три дребни кончета, завързани заедно за дърво. Вариантите не са много: или са оставени за храна на вълците (нека не разбирам точно сега), или са част от разбойническата свита. Залагам на втория вариант и какво по-хубаво от това, да им върна свободата.

Конете са любимите ми животни – единствените, с които ми е позволено да съм близка като принцеса. Не отнема много време да ги убедя, че не съм страшна. Все пак *разбирам* езика им. Отвързвам ги, но пускам само двата от тях, като им правя знак да си обират крушите. За третия имам друг план, който току-що ми хрумва.

Нямам намерение да се връщам. Нито вкъщи, още по-малко при бъдещия си нежелан и несбъднат жених. Усещам свободата в косите си и ми се ще да разбере какво съм пропускала досега.

Язденето е задължително умение за една принцеса – нещо, за което в момента съм благодарна. Макар че винаги съм разполагала само с най-красивите, силни и породисти коне, никога не съм била по-щастлива, както върху това малко, измъчено и хърбаво конче. Нито пък по-изплашена. Нямам идея къде отиваме, нито дали скоро ще стигнем до място, където да го нахраним и напоим. Движим се доста по-бавно от очакванията ми, но

пък след моята намеса самите разбойници няма да имат голям шанс за измъкване. Стражите ми са добри, единственото им слабо място беше, че оставиха нападателите да ни изненадат в гръб. Това ме навежда на мисълта, че или съм била зле охранявана, или бандитите са били доста хитри и са ни следили. Обаче, ако ни бяха следили, щяха да знаят, че съм принцеса, което не ми звучи логично. Решавам, че за тях сме били случайна находка и само естествените ми нужди са ме спасили от по-лош развой на ситуацията.

Това, на което не учат принцесите, е как да оцеляват сами в гората по тъмно. Не се предвижда да им се случи такова нещо по време на кралския, безгрижен живот. В момента доста се ядосвам, че дори и да реша да се върна обратно, не познавам околността и пътя. Оставям кончето да ме води и щом и двамата сме твърде уморени, просто намирам подходящ заслон между две големи дървета. Слагам малко листа пред „входа“, постилам пелерината и се завивам с едната половина. Винаги съм спала в меко и удобно легло, затова твърдата и студена земя е съвсем ново усещане за мен. Не мога да си намеря място, но накрая сънят и емоциите надвиват.

Когато се събуждам по-късно, установявам няколко неща: първо, не съм в обичайното си легло и премяна, което потвърждава, че случилото се не е плод на закопнялото ми за приключения въображение. Второ, почти се е съмнало, което прави обстановката малко по-приветлива и вероятно ще подобри ориентацията ми.

Трето, конят ми е изчезнал.

ГЛАВА 4

Ruk

– Трябва да държите лъка свободно, принц Патрик. Опънете тетивата, така че да докосва върха на носа Ви, а показалецът да е пред брадичката. Точно така, не стискайте толкова, отпуснете захвата! – казва командир Оливър Фрист от кралската военна стража.

По заповед на баща ми, крал Зандър Втори, днес започват уроците ми по стрелба с лък – напълно задължително умение за един престолонаследник и второстепенно за четвърти поред син като мен. Време е да бъда обучен и на това: до момента съм овладял ръкопашен бой, фехтовка, хвърляне на ками от разстояние. С лъка обаче не можем да се спогодим все още. От половин час сме в гората, а още не съм стигнал до момента с мишената. Командир Фрист има доста забележки по стойката и захвата ми.

А за всичко си има обяснение – като най-малък принц имам все още малко отговорности и много свободно време. Снощи съвсем бях забравил за днешния урок и имам да наваксам със съня, което обаче се отразява лошо на ефективността ми с лъка. Заемам отново разкрячен строеж и опъвам тетивата на празен ход, докато командирът ме огледа от всички страни и даде одобрение.

– Много добре, принце, сега пуснете тетивата, все едно имитирате изстрел, но не твърде бързо. Преценете разстоянието до мишената и поемете дълбоко въздух. Усещате ли напрежение в пръстите и ниско в корема? Чудесно, задръжте така и се прицелете въображаемо още веднъж! Сега издишайте и едновременно с това пуснете тетивата. Не толкова бързо, принц Патрик, малко по-бавно. Повторете движението, моля!

Повтарям няколко пъти, но вместо да се разтоваря, се напъгам, а дори още не съм използвал стрела. Кога по време на битка имаш време да дишаш, издишаш, докато се концентрираш, яздейки кон, примерно?

– Оливър, за колко време усвои стрелбата с лък?

– Няма точен отговор, принце. Трябва да пробвате всички техники и да изберете Вашата собствена. Може би само правилната стойка ми отне седмици тренировки. Така че, не се тревожете – все още сме в самото начало, не прибързвайте с очакванията.

Не очаквах такъв отговор. Упражнявам се още десет – петнадесет минути и решавам, че съм готов да пробвам със стрела. Не уцелвам изобщо мишената от тези няколко метра разстояние и скъсявам дистанцията. Пак не се получава и стисвам лъка силно. Сещам се, че това е погрешна реакция едва в момента, когато изстрелвам третата стрела, която излита в съвсем различна от желаната от мен посока и уцелва нещо във въздуха. Чуваме писък и кучето ми се втурва напред. По принцип не бях планирал днес да ловувам, но явно поне това ми се получава въпреки пропуснатата дървена мишена.

Командир Фрист ми дава знак да го последвам, изглежда ми притеснен. Кучето действително стиска улучена птица между зъбите си, но явно проблемът не е в нея, а в мястото, където е паднала. На земята лежи девойка.

Слава богу жива е. Добре, че съм уцелил птицата, а не нея. Честно казано, не очаквах да срещна някого в гората толкова рано.

– Много се извинявам, милейди, ранена ли сте?

Объркани зелени очи се стрелват към мен и тя се държи за главата.

– Аз... да, мисля, че съм добре, но кой... какво...

Не успявам да разбера какво се опитва да каже, защото припада и аз наистина започвам да се чудя дали пък не съм я уцелил.

За щастие, всичко е наред. Малко е изплашена, но е цяла-целеничка и само я боли глава.

– Не зная откъде падна тази птица точно върху мен! Какво има за закуска?

Чувам я да си говори с една от готвачките в кухнята веднага след като беше прегледана от личния ми лекар.

– Е, милейди, виждам, че вече сте по-добре, гладна ли сте? – включвам се в разговора.

Тя се обръща заинтригувана и вдига вежда. Косата ѝ е сплетена в дълга, дебела плитка на една страна.

– На Вас ли дължа живота си? Или по-скоро: Вие ли ме ударихте с птица по главата? – при което избухва в смях, а готвачката веднага я смърря:

– Как смееш, момиче, поклони се на принца!

– Принц ли? Нима съм вече в Зилбенгард? Не е възможно да съм стигнала толкова далеч!

– Всъщност не сте. В Милденгард сте, а аз съм принц Патрик Кардарели. Извинявам се за... хм, за птицата. А Вие сте?

– Милденгард? Пристигнала съм в Милденгард? В двореца? Ужас, кралят ще ме убие! Но как... как е възможно?

Не очаквах такава реакция, честно. Всяка друга би мечтала да е в двореца ни с някой от принцовете. Наистина не разбирам. Доколкото съдя по облеклото ѝ, вероятно е придворна дама.

– Но защо? Не сте ли от придворните дами на кралицата?

Тя се сепва. Оглежда ръцете си, дрехите си – измачкани и изкаляни, все едно е спала на земята.

– Да, разбира се, че съм придворна дама, но не тук. Аз съм... Ели. Приятно ми е, Ваше Височество!

ГЛАВА 5

Ruk

След необичайното ни запознанство Ели става доста мълчалива и вгълбена в себе си. Личи си, че обмисля какво и колко да ми каже. И дали изобщо да ми каже нещо. Все пак се престашава и ми доверява, когато излизаме на разходка в градината, че през нощта са ги нападнали разбойници на път към Зилбенгард. Придружавала принцеса Кастелия от Вилденгард и свитата ѝ. Принцесата я изпратила за билки против главоболие. Точно тогава Ели видяла как разбойници нападат спящия лагер, изплашила се и побягнала. Намерила кон в гората, който не се подвоумила да обяди. Учуден съм, че придворна дама умее да язди, но не казвам нищо. Ето така, без да разбере, минала през границата ни и се озовала в нашата гора. Всъщност гората е една и съща, но не е официалната ни граница с кралство Вилденгард. Оттук минават само хора, които не искат да бъдат забелязани.

– Сега разбирате, принц Патрик, защо не мога да се върна. Ако призная, че съм изоставила принцесата в такъв момент, нашият крал ще ме накаже със смърт!

О, да, изобщо не се съмнявам, че ще го направи! Крал Кордон се слави като тираничен и капризен владетел, който обича лукса и не търпи отказ или неподчинение.

– Какво ще правите, Ели? Имате ли роднини, при които можете да се приютите?

– Опасявам се, че не. Никого си нямам и никой няма да ме търси. За съжаление, останах без багаж и дрехи, без средства. Дори онзи кон ме изостави! – казва тя, докато сълзи пълнят зелените ѝ езера.

Чувствам, че трябва да направя нещо за тази девойка. Неслучайно е попаднала тук, убеден съм. Крал Кордон винаги се е отнасял зле с поданиците си. Потвърждавали са го всички онези, избягали от Вилденгард, на които баща ми е давал подслон и препитание. Наистина не зная какво мога да ѝ предложа. Ако е имало нападение над принцесата, много скоро ще се разчуе. Не мога да призная, че укривам в двореца дама от свитата ѝ, още повече – избягала наскрѐд отвличане и грабеж. По същата причина не мога и да я предложа за придворна дама на майка ми, кралица Клео. Не искам да замесвам родителите си в още един повод за вражда между кралствата. Хрумва ми нещо друго, но не знам дали ще ѝ хареса.

– Ели, ще бъда искрен: не са много нещата, които бих могъл да направя за Вас в такъв момент. Не мога да Ви предложа официално място в двора на кралицата – сама разбирате, че не е подходящо предвид обстоятелствата. Не мога и да Ви позволя да се върнете обратно, за да бъдете наказана. Мисля, че се нуждаете от няколко дни възстановяване след инцидента по моя вина. Мога единствено да Ви предложа нови дрехи, пари и временен подслон, докато измислим нещо по-добро. Разговарях вече с готвачката Лоте и тя ми сподели за свободна стая в къщата на прислугата. Знам, че не е това, на което сте свикнали, но е чиста и подредена. Какво ще кажете?

– Благодаря от сърце, принц Патрик! Не знаете какво означава за мен този жест! Има обаче малък проблем и трябва също да съм честна: изобщо не умея да готвя или да върша каквато и да е друга домакинска работа.

– О, Ели, простете, колко съм несъобразителен! Нямах предвид да работите в кухнята. Бъдете моя гостенка. По-точно: моя *тайна* гостенка. Не мога да Ви представя официално в двореца, но можете да останете тук, докогато пожелаете. Разбира се, ще трябва да измислите някаква история за пред слугите. Всички и без това разбраха, че сте пострадали по моя вина. Предлагам просто да премълчите останалото, за да няма клюки... Знаете как е в един двор.

– Да, разбирам, ще бъде дискретна. Благодаря, принц Патрик. А дали ще мога... да се разхождам в градините?

– Нека изчакаме няколко дни и да премислим нещата по-добре. Предлагам като за начало да разгледате стаята си и да не излизате много, докато не Ви пременим така, че да не сте облечена като придворна дама. Не бива да предизвиквате ничие подозрение, ако искате да останете тук. Сега нека закусим. И можете да ме наричате Рик.

– Благодаря, Рик... принц Рик. Задължена съм Ви!

Когато се връщаме в кухнята, Лоте ни посреща с пухкави пирожки с месо и малки сладки тарти с лимонов крем. Греховна закуска за късна сутрин, но готвачката знае как да ме изкуши с любими храни, които често си похапвам тайно. Сред толкова много принцове в двореца никой не забелязва, когато се измъквам и идвам тук. Ели изглежда възхитена:

– Това лимонов крем ли е? Наистина? И толкова много сметана? А това бухти ли са? Нима в Милденгард кралицата си позволява пържено на закуска? – казва тя и очите ѝ заблестяват.

– Ще Ви разочаровам, Ели, но това не е кралска закуска, а само за най-малкия принц. Правете ми компания. Не е така изискана като дворцовата закуска, може би затова ми е любима. Обичам да си позволявам забранени неща, дори и да е пирожка с месо. Опитвали ли сте? Лоте ги прави божествени, сосът се топи в устата.

Докато ѝ разказвам, тя вече е вкусила хапка и по лицето ѝ се разлива блаженство. Храним се мълчаливо, а Лоте излиза по работа. Пием уханна домашна лимонада с мента и босилек. Малко е странно как закусваме в тази скрита от разкошния дворец стаичка, прилагайки всички изисквания на официалния етикет. Вероятно и тя си е помислила същото, защото щом погледите ни се срещат, и двамата се размиваме. Ели попива деликатно устни със салфетката и казва:

– Наистина е много вкусно. Не си спомням кога за последно съм се глезила с храна. Искам да се извиня за външния вид, в който съм на масата. Дали ще е възможно да си взема вана? И да намерим някакви други дрехи, а може би и обувки?

– Да, разбира се, тъкмо исках да поговорим по този въпрос. Изпратих Лоте да подсигури дрехите, но за ваната е малко по-сложно. Слугите не разполагат със собствена вана и няма как да Ви осигуря, но Лоте обеща да стопли няколко кофи с вода. Тя ще Ви заведе до мястото за баня.

ГЛАВА 6

Коста

Изминал е само ден, а не мога да позная живота си. Как се случи така, че замених изисканите си покои със стаичка, която по размери е едва колкото предишното ми легло? От друга страна, ако това е цената на свободата, така да бъде – готова съм да я платя! Припомням си последните събития и съм все по-склонна да се съглася, че определено имам късмет. Можеше и да е много по-зле. След една необичайна за принцеса баня вече съм пременена в ментовозелена памучна рокля с къс ръкав и ниски семпли пантофки. Изглеждам съвсем обикновена. Едва ли някой би отгатнал моя произход. Притеснява ме единствено косата, твърде дълга и блестяща – резултат от ежедневни грижи, които никога обикновена дама не би могла да си позволи. Искане ми се малко да я скъся, но се страхувам от крайния резултат. Не смея да излизам заради уговорката ни с принца, но тясното пространство ме потиска. Не ми се ще да сменя един затвор с друг. Чудя се каква ли ще е цената на тази друга свобода и как да си я извоювам.

Премислям каква работа бих могла да върша, за да се слея с останалите и да мога да се разхождам, ако ми остава време. Истината е, че изобщо не излъгах Рик. Наистина не умея да готвя, нито каквото и да е друго. Никога не се е налагало да правя нещо по-различно от това да съм красива, да си поръчвам рокли, да поддържам фигурата си, да водя остроумни разговори. Да съм украшението на масата на краля. Вероятно съм загубила от своя чар в новата обстановка, но това предизвиква в мен облекчение. Няма напрежение, няма очаквания, няма изисквания. Обикновен, прост живот, в който трябва да се яде, да се спи и да се работи, предполагам.

Това е: ще трябва да се науча на домакинска работа, ако не искам да си остана между четири стени.

– Здравей, Лоте! Какво готвиш? Ухае божествено!

– Пълнени пълпъдъчета в бекон с винен сос, руло от тиквички и сладък картоф, телешка пикантна супа и кремсупа от карфиол с печени хлебни късчета. За десерт ще има пасти „Шприкозе“ и пълнени ягодови пълнети.

– Леле, какво пиршество! Огладнявам само докато те слушам!

– Ех, момиче, стига дрънка глупости! С пръст да не си докоснала храната на господарите! Ние ще хапнем нещо друго: супа от грах и свинско.

И ето как се оказвам обратно приземена в новата роля, която доброволно си избрах.

– Да, разбира се, няхах това предвид. Разбира се, че не очаквам да опитам от кралската кухня, та аз да не съм принцеса! Извини ме! – деликатно опитвам да се измъкна и да насоча разговора към единственото, от което разбирам. – Къде са готварските ти книги? С толкова богато меню сигурно имаш много.

Ако не друго, поне успявам да я разсмея.

– Книги ли? Какви книги, Ели, всичко знам наизуст, не ми трябва никакви книги! Пък и не съм се научила да чета – за какво ми е, като съм готвачка?!

Звучи наистина тъжно. Книгите са една друга реалност, цяла паралелна Вселена!

– Ами, представяш ли си, ако можеш да четеш? Знаеш ли още колко по-интересни рецепти можеш да научиш? – Виждам, че не се ядосва, напротив, май се замисля над думите ми, затова използвам момента. – Мога да те науча, ако искаш, а пък ти ще ме научиш да готвя. Какво ще кажеш?

– Какво пък, защо да не пробваме! Хайде, започваме веднага! Като за начало можеш да нарежеш този лук. Сега ще ти покажа как да не си срежеш пръстите.

И направо ми се доплаква, когато виждам една голяма кофа.

Естествено, пълна догоре.

Малко по-късно наистина сълзите извират от мен. Лучени сълзи, сополи и всички екстри. Едва виждам пръстите си от тях, но не се отказвам. Олеква ми, щом преди да съм преполовила кофата, влизат още три момичета – готвачки или помощнички в кухнята.

– Ели, запознай се с Клодет, Сесил и Карола. Момичета, това е Ели – новата ми помощничка. Искам да се сработите с нея и да я въведете в задачите. Може би ще е добре някоя от вас да я придружава до пазара през първите дни. Не е тукашна. Разчитам на вас!

Изглеждат ми приятни и отзивчиви. В кухнята има много помощници и постоянно се запознавам с нови хора, но Кло, Сиси и Кара са ме поели под крилото си. Те ще са учителките ми в това ново занимание. За пръв път ученето не ми се удава лесно, правя грешки и забърквам каша, буквално и преносно... Никой не ми казва, че печеното се изважда от печката не с голи ръце, а с кърпа, и при първия ми допир с тавата го разбирам по болезнения начин. Слава богу изгарянето е леко, а Лоте забърква каша от брашно с малко вода и намазва ръката ми. С това обаче приключенията далеч не свършват. Включват ме във всякакви дейности освен готвенето, но днес просто не ми е ден. Докато слагам дърва в огнището, дългата ми плитка се оказва в опасно близък контакт и замирихва на опърлено. Почвам да пиция и Кло, която е наблизко, ме залива с кана вода. Страхотно, няма що! Красивата ми коса вече не е красива, краищата са съсипани. Стискам зъби да не се разплача, и излизам малко навън. Кло обаче идва след мен.

– Ей, не е толкова зле. Ще подстрижем изгореното и ще си като нова. Потърпи до следобед.

– Наистина ли можеш?

– Шегуваш ли се? Аз съм най-добрата с ножиците, питай Лоте. Веднъж в месеца всички момичета от прислугата се нареждат да им направя прически – казва тя и ми смига, за да ме развесели. – Не се отчайвай, първи ден ти е. Всички сме били така. Справяш се много добре за човек, който никога не е бил в кухнята. Когато има желание, ще има и успех!

– Благодаря ти! Аз наистина не знам какво да кажа, не съм на себе си още. Предполагам, че няма всеки ден да ми е толкова трудно. Наистина имах нужда от подкрепа! И ще съм ти задължена за косата.

Следобед, докато останалите имат кратка почивка, Кло и аз се оттегляме в моята стаичка. Щетите не са големи – пострадала е само една педя от косата ми. Аз обаче се решавам на по-дръзка промяна и Кло ми прави бретон, а дължината е скъсена до раменете. След това забърква смес от билки, с която намазва главата ми и преобразява светлорусата ми коса в карамелена. Изглеждам съвсем нова.

Дори майка ми не би ме познала.

Следващите няколко дни се изнизват без произшествия и дори не се засичам с принца. Всъщност няма къде да го срещна, освен ако той не ме потърси. На моменти се улавям, че гледам към вратата с надеждата да го зърна за кратко. Дали ще хареса новия ми вид? Това е глупаво и е последното нещо, за което трябва да мисля в момента, затова опитвам да се концентрирам върху друго.

Задачите са много и едва смогам. Решавам, че ако си записвам, ще се организирам по-добре. За съжаление, не намирам молив или друго, с което да го направя, а момичетата ме гледат учудено, защото никоя от тях не може да пише. Отбелязвам си наум, че трябва да направя нещо и по този въпрос – не е честно да са така оцетени само защото са бедни. Един ден, ако бъда кралица, ще настоявам бедните да ходят безплатно на училище.

Днес е сряда и се пада мой ред да пазарувам. Кло и Сиси ще са мои придружителки. Досега опитът ми в пазаруването се изчерпва само с рокли и бижута, но ме е срам да го призная. Истината е, че никога не съм проявявала интерес относно пътя на продуктите до трапезата ми. Едва сега осъзнавам колко вещь трябва да си, за да избереш качествени продукти, в правилните количества и от правилното място. Научавам, че в двореца се гледат животни, от които се добива мляко, сирене, масло и месо, затова на пазара търсим предимно плодове, зеленчуци, подправки и ядки. Някои зеленчуци виждам за пръв път в суров вид. Кло ми показва как да ги държа така, че да не повредя външния им вид, но в същото време да преценя дали са в добро състояние. Задължително трябва да гледам листата, цвета, да обърна внимание на миризмата, на твърдостта при едни и на мекотата при други. За втори път днес съжалявам, че няма какво да си водя записки. Движим се от сергия на сергия, трупаме продукти в кошниците на двама мъже от прислугата, които ни помагат с носенето.

Много е важна паметта. Не съм свикнала да помня толкова неща наизуст и се чудя на умните си нови приятелки, които не пропускат нищо от поръчката. Когато се прибираме, Лоте е доволна и хвали всички ни. Направила ни е кифлички с маково семе и уханен липов чай. Имаме петнадесет блажени минути за закуска, но точно когато поднасям ароматна хапка към устата си, някой влиза при нас с гръм и трясък.

Така ме стресва, че блъсвам чашата с горещия чай. Тя полита през масата, за да се счупи и разплиска във всички посоки. Преди още да вдигна поглед, зная, че е Рик. Парфюмът му докосва ноздрите ми и сладки тръпки плъзват по тялото ми. Поглеждам го, но не изглежда щастлив. Бесен и разтревожен е.

И объркан, щом погледите ни се преплитат.

ГЛАВА 7

Ruk

– Внимавай, Ели, ще изгориш принца! Какво ти става, момиче, че си така непохватна!

Лоте крещи на красавицата пред мен и за секунда забравям защо влязох. После името ѝ някак стига до съзнанието ми и... О! Но това наистина е Ели! Взирам се в нея все едно я виждам за пръв път. Едва сега забелязвам, че очите ѝ не са зелени, а синьо-зелени – наситени и дълбоки. Незнайно защо не мога да я видя два пъти една и съща. Докато свикна с красотата ѝ, тя вече се е преобразила в още по-пленително и нежно създание. Косата ѝ сега е доста по-къса, а новият цвят подчертава лицето ѝ, цвета на страните ѝ. Слънцето е оставило отпечатък върху сметановобялата ѝ кожа и като че ли има лек загар. Усещам как продължавам да я зяпам като пълен глупак, а тя – загубила ума и дума – не смее да прекъсне този наш, почти интимен, визуален контакт.

– Така съжалявам, не исках да ви изплаша! Но това Вие ли сте, Ели? – правя се аз на ударен. – Какво се е случило с косите Ви? Притесних се, щом не Ви открих в стаята.

– Малък инцидент в кухнята. Извинете, че без малко щях да Ви заляя – казва тя и бърза да отмести поглед.

Усещам, че иска да се измъкне от неловкия момент, защото припряно започва да събира парчетата от чашата, но в бързината порязва лявата си длан. Свалям шалчето си и го увивам около ръката ѝ, преди пак да са я смъррили. Правя знак на Лоте да ни сервира закуска в съседната стая и повеждам Ели натам.

– Хей, но защо изобщо беше тук, нали ти казах, че няма нужда да работиш, има достатъчно прислуга.

Веднага щом го изричам, осъзнавам, че твърде бързо съм преминал към неофициален тон, и я моля за разрешение да си говорим на „ти“. Тя само кима и аз продължавам:

– Дано не ти остане белег, после ще отидем при лекаря да те погледне. Така и не ми каза защо беше в кухнята и носиш престилка. Да не би да те карат да работиш? Ако е така, веднага ще...

– Принц Рик, всичко е наред. Аз така пожелах. Не мога да стоя по цял ден в стаята, не понасям затворените пространства. Искам да се разхождам, да върша нещо. Никога не съм работила и сега установявам, че това ми носи удоволствие. Харесва ми да се чувствам полезна. Да създавам неща... Е, още нищо не съм създала, но искам да се науча. Всички са много мили и търпеливи с мен и аз нямам против да се отплатя за добрината с малко работа. Разтоварвам се и не мисля за проблемите си. Просто ми трябва малко време да свикна. Дали не Ви се намира молив, с който да си записвам новите неща?

Ако трябва да съм честен, изобщо не я слушам. Когато говори бързо, устните ѝ се движат като малки пеперуди. Гледам ги и се опитвам да определя цвета им. Дали са бледорозови или прасковени? Или пък е използвала багрило, за да подсили цвета им. От нея се носи някакъв плодов аромат и се чудя дали е само по устните ѝ или просто така си ухае цялата. Тя усеща, че не я слушам, и млъкна. Пеперудите спират да пърхат.

– Извинявай, молив ли каза? Да, мисля, че имам цяла дузина в стаята си. Ще ти донеса и хартия. Слушай, дойдох да поговорим за друго. Разкажи ми пак за нападението. Успя ли да видиш дали сториха нещо на принцеса Кастелия? Можеш ли да си спомниш как изглеждаха нападателите?

Тя видимо се напруга и сядна на стола, обхванала главата си с ръце. В този момент влиза Лоте с поднос и Ели си печели няколко минути за размисъл.

– Не знам какво да Ви кажа, принце. Така се изплаших, че исках само да се махна по-бързо. Видях обаче, че смъкнаха сандъците и куфарите на принцесата, затова си мисля, че беше грабеж, а не покушение. Вероятно дори не са разбрали, че има принцеса сред тях, ако не се е издала.

– Странно. Няма логика. Ако наистина си права, тогава не би трябвало да са ѝ сторили зло.

– Какво имате предвид, знаете ли нещо? – поглежда ме уплашено тя.

– Точно това имам предвид: ако е било нападение с цел грабеж, принцесата би трябвало да е невредима. Проблемът е в това, че е изчезнала. Нито слугите с нея, нито разбойниците знаят къде е. А крал Кордон е побеснял. Сутринта пристигна официално писмо до баща ми, заплашително писмо – обещава война, ако не върнем принцесата. Обвинява ни в преднамерено отвличане с цел да провалим съюза между Вилденгард и Зилбенгард. Затова ли сте пътували натам? Да се бракосъчетаят? Господи, та крал Деклан е по-възрастен дори и от баща ми! Както и да е, положението е лошо. Сега изобщо не мога да кажа в двореца, че разполагам с някаква информация, която да ни оправдае. Нашите пратеници се върнаха тази сутрин от Вилденгард и новините не са обещаващи. Разбойниците са заловени и обесени. За съжаление, при разпита са признали, че са наети от баща ми. Не се страхувай, това не е вярно. Нямаме причина да го правим. Най-вероятно са ги измъчвали, за да подпишат признанията си. Крал Кордон не спира да търси причини за война. Лошото е, че никой няма информация за принцесата. Ако можехме да я намерим и да я върнем обратно... но дори и това не е вариант. Ако го направим, как ще докажем, че не сме я отвлекли?

Увлечен в мисли, дори не съм забелязал, че Ели се е свлякла на земята и плаче.

– Хей, какво стана?

– Съжалявам, аз, аз... толкова съжалявам!

– Недей, не си виновна ти. Може би не трябваше да те тревожа.

– Аз, аз... навлякох Ви толкова неприятности, съжалявам!

– Успокой се, Ели, не си направила нищо. Не съм казвал на никого за теб и сама разбираш, че вече не мога. Нека не говорим повече за това и да се надяваме принцесата да се появи. За предпочитане направо в своето кралство.

Избърсвам с длани една нейна сълза и се опитвам да я успокоя. Искане ми се да повярва на думите ми, защото зная, че тя не би понесла истината. Истината, че крал Кордон вече е наказал всички, които са били на онова пътуване.

Истината, че вероятно принцесата е отвличена и убита, за което ще обвини баща ми.

Истината, че не можем да докажем обратното.